

Trvalé, nebeské poklady

Neděle díkůvzdání
Hošťálková 17. 10. 2021

Písně: 65, 613, pěvecký sbor, 426, 502, 699

Čtení z Písma: ep.Jakuba 5, 1 - 11; 1.Timoteova 6, 17 - 19

Text kázání: ev.Matouše 6, 19 - 23

Milí bratři a sestry,

slavíme dnes opět svátek „Díkůvzdání za úrody země“. Úroda tohoto roku je již znovu většinou pod střechou. Bylo potřebné vynaložit mnoho píle na obdělávání polí a sadů, a pak také na shromáždění toho, co se na nich urodilo. Mnozí dobře víte kolik času a starostí je s tím spojeno. Zásob je tedy dostatek, na další rok jsme znovu dobře zaopatřeni - nebudeme trpět hladem, budeme mít co jíst. Je to příjemný pocit.

Chceme za to vše děkovat především našemu dobrému a laskavému Bohu. Bez lidského úsilí by se toho na polích mnoho neurodilo. Ale dobře také víme, že mnohem více než na našem porozumění věci, píli a potu, záleží výsledek sklizně na vnějších podmínkách - ovlivnit je není v našich možnostech a schopnostech. Bez Boží věrnosti a lásky bychom neměli co sklízet a shromažďovat do stodol. A tak můžeme radostně zpívat: „*Svou láskou navštěvuješ zemi a deštěm svlažuješ, svým požehnáním, dary všemi ji obohacuješ; brázdy její ty urovnáváš, záhony pěstuješ, všem plodům požehnání dáváš, když vláhu daruješ*“.

Avšak jak máme v této souvislosti rozumět Ježíšovu slovu: „**Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničímol a rez a kde zloději vykopávají a kradou**“? To je přece slovo zaměřené proti všemu shromažďování. Vždyť to zní téměř jako výzva k bezmyšlenkovitému, línému, neodpovědnému postoji k životu. Nemáme se starat o to, jestli budeme mít dost jídla my i ostatní? A vůbec: Nepatří toto shromažďování a ukládání, menších a větších pokladů ke zcela pochopitelnému, normálnímu a dobrému lidskému jednání? A když pomyslíme na všední den: Není dobré, když si prozíravě sháníme některé věci předem? A teď zde máme to tvrdé Ježíšovo slovo: „**Neukládejte si poklady na zemi...!**“

Ale zaposlouchejme se lépe do onoho textu Písma: „**Neukládejte si poklady (zásoby) na zemi, kde je ničímol a rez a kde zloději vykopávají a kradou.**“ Základem tohoto varování před veškerým shromažďováním a ukládáním čehokoli zde na zemi je upozornění: Tyto poklady jsou, právě zde, ze všech stran ohroženy. Mají celou řadu nepřátel: **mol** - všem důvěrně známý motýlek, nezastaví se před ničím, s chutí se pustí i do drahého oděvu; **rez** - zaútočí na všechno a poškodí vše co je z kovu - karoserie aut i všelijaké drahé ozdoby; **zloděj** - není třeba komentovat, není zabezpečovacího zařízení, které by nepřekonal.

Ale také mnohé jiné naše „poklady“ jsou různými způsoby ohroženy. Ovoce nebo zelenina, kterou jsme si uložili na zimu, někdy velmi rychle shnije. Pokazí se často i to co jsme s velkou snahou konzervovali. Elegantní drahé oděvy znehodnotí móda nebo se do nich již nevejdeme. Na všem se prostě podepíše „zub času“. A co naše peníze? Člověk - má-li je - pořádně neví, kam by je uložil, aby neztrácel na hodnotě.

Naše pozemské poklady jsou v neustálém ohrožení. A tak tím, co Pán Ježíš říká, pouze konstatuje prostou skutečnost.

Avšak to, o co jde především je: **jaké důsledky z této samozřejmé skutečnosti Ježíš vyvodí?** Řekne snad: Všeho se vzdejte? Všechno vyhoďte? Ne, slyšíme něco jiného: „**Ukládejte si poklady v nebi, kde je není ani mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou.**“ Co to znamená? Když zde evangelista hovoří o „nebi“, má tím na mysli Boha, nebeského Otce. Tedy získávat, dobývat a nabývat poklady máme u Něj. Ale co je tímto pokladem u Boha míněno?

Ve známém příběhu o bohatém mládenci, Ježíš zřetelně naznačuje co by tímto pokladem například mohlo být. Ten mladý muž má svůj majetek prostě prodat a utržený obnos rozdat chudým. A právě toto jednání - říká Ježíš - mu pomůže k tomu, aby získal poklad v nebi: „**budeš mít poklad v nebi**“. To tedy znamená: v čem se nasadíme, nebo co obětujeme, užijeme pro druhé, bližní - to je **to zůstávající**. Zůstává ne ten majetek, který jsem pracně nashromáždil, ale ten, kterého jsem schopen se vzdávat a užívat jej ve prospěch druhých. Ten trvale zůstává před Bohem - a nakonec také před námi samotnými.

Jednoduchý příklad: Tím, co nese punc skutečné trvalosti není to opečovávané, vždy dobře vyhlížející auto, kterého užíváme jen ke své vlastní potřebě - patrně vydrží o něco déle. Ale to, co nakonec před Bohem i mnou samotným zůstává a něco opravdu znamená je, že jsem tímto autem ochoten sloužit. Možná občas odvezu svou postiženou sousedku třeba na hřbitov, kde leží její manžel, nebo mohu odvézt starého člověka k lékaři, těžko se pohybujícího člověka třeba též k bohoslužbám, pokud si to přeje a uvidím mu to na očích. Toto zůstává před Bohem, toho si nakonec i já sám jsem schopen vážít.

Mohli bychom zde jistě užívat mnoho různých příkladů z našeho života, ale není to nutné. Porozhlédněme se jen každý z nás po tom všem co vlastněme a snažme se přitom přemýšlet a uvědomovat si, čím vším vlastně je možné sloužit. Ještě jednou: **hodnotné není to, co si podržím a co nahromadím jen pro sebe. Opravdovou hodnotu a znamení trvalosti nese to, co obětuji a vydávám pro druhé**, to zůstává a něco skutečného a podstatného znamená - nezávisle na tom jestli i to žere mol, ničí rez, krade zloděj, nebo se na tom nesmlouvavě podepisuje „zub času“. Toto by nám dnes Ježíš rád pověděl, bratři a sestry. A rád by se nás patrně také zeptal, jestli mu v tomto neuhýbáme, ale jestli si chceme jeho zvěst osvojovat právě v tomto smyslu. K tomu je zapotřebí určitě něco více než jen přesvědčené přitakání: Ano, Ježíš má pravdu, je to tak. Jeho slova, o shromažďování a ukládání si pokladů zde na zemi, si chtějí prorazit cestu do našeho nitra. Naše srdce je jimi dotazováno po našem vnitřním zaměření, po celkové orientaci našeho společného, ale i osobního života.

Zbývající verše našeho textu to chtějí říci zcela zřetelně, aby to bylo úplně jasné: „**Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Světlem těla je oko. Je-li tedy tvé oko čisté, celé tvé tělo bude mít světlo. Je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě. Jestliže i světlo v tobě je temné, jak velká bude potom tma?**“ Na čem visí tvé-mé srdce, právě to je tvůj „bůh“. Je jím to, čeho se nejsem schopen vzdávat. Právě tyto hlubiny naší lidské existence chce Ježíš zasáhnout svým zacíleným slovem o „srdci“, „oku“, „světlu“ a „tělu“.

Nakonec nás vlastně Ježíš vyzve - každého osobně - abych já sám posoudil a zhodnotil svůj přístup k tomu, co zde vlastním. Abych já sám rozsoudil, jaký charakter tomu všemu přikládám. Považuji to, skutečně za hodnoty „pomíjející“, nebo

pro to nasazují všechnu svou energii, všechny své síly a všechn svůj čas a tím dávám najevo, že s tím počítám jako s hodnotou „zůstávající“. Svým postojem k tomu, co vlastním dávám najevo čemu věřím, na co spoléhám, na čem jsem závislý - jestli věřím a spoléhám na to pomíjející a právě sem jsem vložil své naděje, nebo na ono nepomíjející, trvalé, nebeské.

Slyšíme často větu: „*Každý člověk něčemu věří.*“ Je tomu tak. Mnozí ovšem věří sami sobě. Věřící, že ochrání a zajistí sami sebe, a majetek je tím, na který se spoléhají. Věřící, že je zajistí jeho dostatek a tak jej shromažďují a střeží. Kdo se není ve víře schopen spolehnout na nic jiného než právě na toto, je ubohým člověkem. Takoví lidé neustále pošilhávají svými očima, svými smysly i rozumem po majetku větším a pokladech ještě dražších. Tím se však ale jejich život stává stále více temnějším. Na této cestě se nikdy nezbaví obav a strachu - budou zde ti, kteří jim budou chtít konkurovat, škodit, nebo alespoň závidět a pomlouvat. Osamělost, strach z budoucnosti, závist - takto a ještě jinak se jmenuje temnota, která pochází z víry v majetek.

Jsme pozváni k víře jiné a jinému spoléhání. Smíme důvěřovat Bohu a spolehnout na něj. Je to On, který dává růst a zdar, ví, co potřebujeme, nezapomíná na nás, ale žehná nám. Nechme se směřovat na Něj, učme se skutečné důvěře v Něj. Pak teprve budeme zakoušet a poznávat, že tento postoj důvěry a spoléhání projasňuje náš život, dle Ježíšových slov: „**celé tvé tělo bude mít světlo**“. Strach bude ustupovat, protože bude ztrácet základnu, ze které byl vyživován. Bude v nás růst schopnost přiblížit se k jiným lidem, bude se to stávat možným.

Jaký způsob shromažďování tedy praktikujeme? Shromažďujeme a ukládáme si „pomíjitelné, pozemské“ nebo ty „trvalé, nebeské“ poklady? Starým zvykem v církvi při slavnosti „Děkuvzdání“ bylo, že lidé ráno přinášeli do kostelů své dary, aby je pak po bohoslužbách roznášeli do domů potřebných lidí. Je to jeden z krásných, názorných příkladů shromažďování „pokladů v nebi“. Učme se každý z nás, že to, co máme, nemáme jen pro sebe, ale též pro druhé. Ať nám k tomu je třeba i tato slavnost „Děkuvzdání“ novou výzvou.

Amen.